

גליון מספר 97

ילדי הצדיק

בעין העדשה

חי לעולם! מדברי קדשו של מורינו הרב שליט"א

אומר הגהר שרחל לא נפטרה בכלל, גם שרה לא נפטרה, "ויקח חיי שרה" (בראשית כ"ג א), שרה היא חיה לעולם, "ויחי יעקב" (בראשית מ"ז כ"ח), יעקב חי לעולם.

כל הענין של רבי נחמן שהוא חי לעולם, לכן החסידים שלו הם חיים לעולם, והוא זכה שהמשך שלו זה יהיה לעולם, אין לשום רביה המשך כמו לרבינו הקדוש, רבינו הקדוש הוא חי לנצח נצחים, הוא לא יכול למות, ואפילו יחפרו הוא יכול להזיז את עצמו.

הצדיק לא נפטר! צדיק יסוד עולם, "ויחי יעקב" (בראשית מז, כח) "ויגוע ויאסף אל עמיו" (שם מט, לג) לא כתוב ונמת כי הצדיק לא נפטר לעולם, אין דבר כזה שהצדיק נפטר! הצדיק לא נפטר! צדיק חי וקיים! רבינו חי וקיים! רבינו הולך אתנו לכל מקום! רבינו שומר עלינו! רבינו נלחם למעננו!

כי כל הענין זה לפרסם שהצדיק יסוד עולם, שכל העולם מנהיג על ידו! מדוע אדם חולה? כי הוא לא יודע שהצדיק מנהיג את העולם! הוא חושב שהעולם ככה, זה הפקר, זה מעצמו, זה טבע, זה עולם כמנהגו נוהג, עולם לא כמנהגו נוהג! הצדיק משגיח על כל תנועה ועל כל מחשבה! וברגע שאדם עושה תשובה מיד הוא משגיח עליו, אם הוא לא עושה תשובה הוא מיד נהיה חולה, מרגיש כאבי בטן, כי הוא חושב שכבר העולם הפקר, הוא רוצה לעשות מה שהוא רוצה.

דבר המשגיח

ילדים צדיקים ויקרים שלום וברכה!

כאשר גוי מתקרב לרגע הנורא שהוא עומד לעזב את העולם, הוא רואה איד שברגע אחד מתמוטט עליו השקעה של שנים רבות... בחיים הוא אכל ופנק את עצמו בכדי שיהיה לו כח לעבד ולהצליח, הוא עבד בכדי שיהיה לו כסף לקנות אכל, ישן שיוכל לעבד, וכמוכן שלא הפסיק לטפח את הגוף והתאוות. והנה לפני מיתתו הוא רואה איד שהכל מתנפץ לו מול עיניו ומהכל לא נשאר כלום.

מה שאין פן אצל היהודי, הילד כבר מגיל שלוש מלקק את הדבש על האותיות, משם הוא מתקדם והולך במעגנות התורה ובעבודת התפלה, חגים, שבתות קדושים, עבודת ה', הוא עובד שיוכל לגדל עוד דור של עבדי ה', הוא אכל שיהיה לו כח לעבודת הבורא, לפני השנה הוא קורא קריאת שמע, מיד שהוא קם הוא אומר מודה אני. כל היום שלו הוא סביב חיי הנצח.

כך היהודי כבר משחר הולדו הוא חי חיי אצילות, חיים רוחניים, ולכן עליו נאמר "עו והדר לבושה ותשחק ליום אחרון" - "ויחי יעקב" - כל חינו של יעקב היו חיים נצחיים, ברגעים שהוא נפרד מבניו הוא בסד הכל עובר מחדר לחדר, הכל ממשך... הוא שמח, רגוע, לא רק זה, הוא מרגיע את נכדיו, אומר להם ומברך אותם: המלאך הגואל אותי... הוא ברח את הנערים...

ברפת א גוטן שבת, המשגיח נפתלי ביק.

מזל טוב -

עננך ליבנו שולחים את ברכתנו לחתנים:

נחמן גבאי י"ח

נחמן לוי י"ח

להגל הכנס לעול תורה ועצונות.

יהי רצון שתזכו לעלות מעלה בעבודת ה' ובדרכי החסידות.

בדרך רבנו הקדוש ומורינו הרב שליט"א.

מאחלים: ילדי הצדיק.

בניהו בן יהודע - טיול מספר 13

תפילות מיוחדות ותהילים על עם ישראל קחו חלק למען אחינו בני ישראל

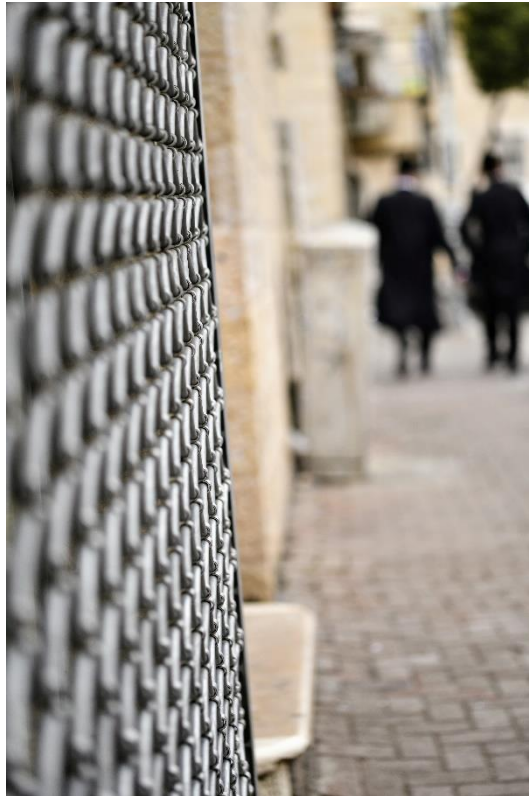
תקציר הבעל שם טוב היה יתום מאביו מגיל קטן ואימו שרה המילדת היתה מביאה אותו מידי יום לבית הכנסת לומר קדיש על אביו. היא ידעה שישראל שלה שנולד בברכת אליהו הנביא עדין לגדולות.

השמעת בני מה שלמד? כן! אני שמעתי וזוכר את הכל בעל פה! שרה יודעת כבר שהעני עם התרמיל הוא אליהו. היא מחוננת בכישרון מיוחד להכיר באורחים והיא בטוחה כבר שזה היה אליהו הנביא, ובכל נפשה מרגישה חדוה ושביעות רצון.

לאחר שסיימו את עלינו וישראל אמר קדיש יתום האחרון שבתפילה, השקיפה אימו דרך החלון הקטן של עזרת הנשים, הסירה מעט את הוילון לראות את בנה, והנה היא רואה שיש בבית הכנסת אורחים פנים חדשות של מבקשי לחם, הסובבים על הפתחים במקלם ובתרמיליהם,

זכרה גם שבנה הילד אמר ששמע גם תורה ממנו וזוכר מה שלמד. ומה למד? **שלכך תיקנו את הקדיש בלשון ארמית בכדי שלא יתקנאו בנו המלאכים שאינם יודעים לשון זו.** חושבת שרה שאילו לא היתה מתביישת מפני עוברים ושבים, היתה רוקדת ממש מתוך שמחה בתוך הרחוב.

האורח עם התרמיל היה אליהו הנביא, שבא לשמוע את הקדיש מבנה ישראל. הוא ימסור כבר דרישת שלום מבנה לאביו בגן עדן. האם חובקת ונושקת את בנה בלי שתגלה לו שהאורח שמע ממנו תורה הוא אליהו הנביא.

עברו ימים ושבעות והילד משכים לבית המדרש הקטן ושם הוא מוצא מדי פעם את אותו האורח עם התרמיל. והאורח קורא את הילד אליו ומחבקו ומנשקו ולומד עמו תורה בהסתר שאיש לא ידע אפילו לא אימו. והקדיש הקטן יודע לשמור את הסוד ולא מספר אפילו לאימו.

והנה אחד מהאורחים דומה ממש לאותו אורח שבישר בשורת מזל טוב לבעלה. היא יכולה להישבע שזהו אותו עני בעצמו עם תרמילו שהביא לה את בשורת לידתו של בנה.

באותו רגע היא נעמדת חרדה וחושבת לקרוא מן החלון למתפללים: **"תדעו שאליהו הנביא בא לבית הכנסת"**, אך מיד היא מתאוששת שלא טוב לעשות רעש מענין זה ואדרבה, עליה להיות מכירה טובה לאיש קדוש כאליהו הנביא, המבשר טוב לביתה,

לכן החליטה שלא תפרסם את הדבר, כי כנראה אוהב אליהו הנביא שלא ידעו כשהוא בא לעיר.

כמה מאושרת היא האלמנה שזכתה זה פעמים מספר לראות את האורח הקדוש אליהו הנביא, אולם דבר אחד הציק לה: אולי לא ראה בנה את האורח עם התרמיל? אולי תשלח אותו לראות את האורח ולתת לו שלום ולא תאמר לילד מי הוא?

המתינה שרה המילדת ליד פתח בית הכנסת וכשרק אך יצא, אחזה בידו של הקדיש שלה, ולחשה לו באזנו: האם ראית איזה אורחים בבית הכנסת? **כן אמא, שמעתי גם את זה עם התרמיל לומד תורה. הגהת לו שלום? כן, נתתי לו שלום והוא החזיר לי שלום!**

האם התמלאה בשמחה. כן, אליהו בא לראות את בנה ישראל!

עברו כשתי שנים והאם הכניסה את הילד למלמד תינוקות שילמד עמו. והיא בעצמה עסוקה לפעמים

בפרנסתה.

כמילדת צריכה היא להישאר בבית היולדת גם בלילות ומבקשת את המלמד שהילד ישאר בביתו.

המלמד היה שבע רצון לגדל יתום אשר יוכל להשתמש בו לשליחויות לאסוף את בני בעלי הבתים לחדר ולהחזירם לביתם.

המשך בשבוע הבא בע"ה.

מלאכת לש | ג' | ל"ט מלאכות שבת | מלוקט משולחן ערוך ומגדולי הפוסקים

אונס האותרים

מלאכת לש היא לקבץ דבר שהוא מפזר ולעשותו לגוש אחד, ולכן כאשר מכניס דבר לתוך המים ועל ידי זה הוא גורם בו פירוד ולא דבוק, אין בזה ענין לישה כלל.

לדגמא מתר לשרות פדור של תרופה במים, כך שעל ידי המים התרופה נמסה. לצורך חלה שנפל למשקב.

לשפוד משקים מרבים על הפרורים ועל ידי זה המים נהיים עכורים, מתר. ואינו אפילו כבלילה רכה.

נתינת האים

ב' חלקים ישנם פעשית עשה, נתינת המים וגבול העשה. והנה נחלקו הראשונים האם בנתינת מים בלבד גם כן חיב משום לישה או רק פעלת הערבוב היא המלאכה. דעת בעל התרומה היא דכבר משעת נתינת המים חיב, אבל הרבה פוסקים חולקים וסוברים דאינו חיב עד שיגביל. ולמעשה נוהגים להחמיר בספר התרומה.

שם _____ משפחה _____
 ת"ת _____ כיתה _____
 את התשובות אפשר להגיש עד יום ד'.
 הפותרים נכונה יכנסו להגרלה.
ניתן לשלוח תשובות לפקס: 077-317-9305
 לעונים תשובות בפקס ל-השאייר מס' טלפון שנוכל
מה קורה מתנועא בעלמא בעבודת ה'?
 (לקוטי עצות)

הלכות

האם מתר לתת רק מים לקמח?
 (ל"ט מלאכות שבת)

הפתעות מיוחדות למשתתפים באמירת תהילים למען עם ישראל

מה היא מלאכת לש? (ל"ט מלאכות שבת)

משלבי ברסלב

אמר מוהרנ"ת: רבנו אסר עלינו לנהג בתעניות וסגופים, אולם כשמזדמן תענית מדין שלחן ערוך צריכים אנו לחטף אותו כמו עוגה טובה (ווי א גוט לעקכילי).
 (שישיק בי תקצ"ח)

באחד הימים הגיע לר' אהרן מכתב מדודו המתאורר בעיר מדוועדוויקע.

אל כבוד אהיני דבאין רוב אורח גרי איו
 כאן במדוועדוויקע שנים שני מרחים שותתככו
 אם ויכל כבוד לרא לרא לאורח שפעו
 כי בחורא במיעוד רשמיא בבא הכבוד
 ודיעמו בחורה צלוח כבודי בבנין ה
 הנעמה לבא
 דודו ממדוועדוויקע

ר' אהרן: ראת אותך, את ר' אהרן? אבנך צעיר לימים וכבר מפרסם בקדושתו ובלמדושתו המפלגתו.

אבנך: שמעתי שאומרים שהוא כבר יושב על כסא ההוראה על אביו.

פרק א'

רבי אהרן הרב מבקסלב

גו מרין ולמדו היה לר' משה מהארסין ושמר ר' אהרן. הוא ואביו היו מחסידיו של ר' אהרן מטיטוב זצ"ל

רבי נתנו, המתאורר במרתק שלושה בתי' מכאן, קרא לאורח שפעו הגיע מהדבר.

כא?

בית הדוד

שלום עליכם ר' אהרן, בא תענה כוס חמין ותתחמם.

עליכם השלום, כמדמני עדופקים.

ר' אהרן יוצא לדבר בסוף חדש טבת

הצדיק ירדיו

בנשיאות מורינו הרב שליט"א

חברת תקוני הכללי בשבת

14:10 – 15:10

חברת אבות ובנים בשבת

15:10 – 16:10

החברות הקבועים בימי החול

חברת תקוני הכללי והלכה

17:35 – 19:00

חברת תהלים למען עם ישראל

19:10 – 20:10

קלס פזמונים לבוא מאן אישי, תפילה לראתם המשגיח.

הנהגת פירוש של העמודים של בית רבנו של ראשון לציון ע"פ רמב"ם

הצדיק ירדיו

בנשיאות מורינו הרב שליט"א

הצלחה

גילה בת דליה. שלום בן פריחה ומשפחתו. נחמן בן חיה וזוגות. אביתר בן יהודית. עפריר בן יעקב. שראל ישראל בן סיגל מול. רחלי גילה בת מיה. נחמן בן בהוריה. איתי יואל בן אילה אילנה. יוסף שלום ועקנין. גיל בן אסתר. נהוראי חיים בן אילנה.

רפואה שלימה

מנשה בן מלכה. מרים בת נחמה. מיכאל בן שרה. יגאל בן רשילה. יונה בת מרים נעמי בת יונה.

זרע של קיימא

רפאל חיים בן מיטלים אמונה. דבורה בת רבקה. יעקב בן שרה. נירה בת לאה. דוד בן פרנס.

לעילוי נשמת

ברכה בת נסיה גילה מסעודה. הנה בת יעקב. לאה אורה בת חנה.

זיווג הגון

ינאי בן סיגל מול. אברהם בן הניח. נחמן בן אהובה.

ידי רצונו מן קדם אבותינו די בשמיא שתנונו בזכות הכל פירוש של תינוקות של בית רבן שאין בהם חסא. לכל הישועות ברוחניות ובגשמיות, אמן.

לא. צריך להיות עקשן גדול בעבודת ה', והבו הדבר היטב, כי על כל אדם שרוצה לקנס בעבודת ה' ואפילו הקטן שבקטנים בהקשר, שיעבר עליו עליות וירידות בלי מספר וכמה מיני נפילות והשלקות, כי לפעמים יש שפמיליון אחד בכונה מעבודת ה'.

ועל כל זה צריכו להתחזקות גדול בלי שעור וכמבאר מזה קצת למעלה. וכמה פעמים הוא צריך להתחזק ולהתאחז עצמו רק בדרך עקשנות וצריכו עקשנות גדול מאד מאד בזה,

וזכר דבר זה היטב, כי תצטרך לזה מאד.

לב. ודע, שכל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכיו צריכים בהקשר לעבר בהם קדם שנקנסו בשערי הקדשה.

וכל הצדיקים והיראים האמתיים עברו בכל זה.

לג. ואם אתה רחוק מאד מאד ממנו יתברך ונדמה לך שאתה פוגם ממש בכל שעה נגדו יתברך.

נגד זה תדע שאיש בזה שהוא מגשם כל כך, כל תנועה ותנועה שהוא מנתק את עצמו מעט מעט מן גשמייתו, אפילו תנועה בעלמא שהוא ממשיך את עצמו מגשמייתו אליו יתברך היא גדולה ויקרה מאד מאד אצלו יתברך והוא רץ בזה אלפי אלפים פרסאות בעולמות עליונים.

אמי. בחסדי שמים מרובים, בניסי ניסים, רצתי לעבר הרכבת השנייה, עם התפילין הקדושות בידי, בסמוך לעמלקים הרשעים וכלביהם האימתניים, וכאילו הייתי בלתי נראה. בס"ד הצלחתי לעלות לרכבת הימנית שהייתה דחוסה ביהודים רבים, והתחלתי לחפש את אבי. לקח לי קצת זמן עד שמצאתי אותו, ומה שקרה באותם רגעים קבע את גורל חיי.

"ברגע שמסרתי לו את התפילין ועמדתי לחזור אל הרכבת שבה היו אמי ויתר הילדים, לפתע נסגרו דלתות הרכבת... הרכבת החלה לזוז ממקומה בעוד אני עומד בה לצד אבי, ואילו אמי ואחי נמצאים ברכבת השנייה שגם היא פתחה בנסיעה..."

ומה קרה לבסוף? – התברר שכל מי שהופנה לרכבת הימנית – נשלח לעבודה, והרכבת השמאלית הכילה את המובלים למוות! מהרכבת של אמי, אחי ואחותיי, שבה הייתי בתחילה, לא נותר אף אחד בחיים. ואילו אני, שהזרזתי לשמוע בקול אמי, ועברתי לרכבת השנייה, ניצלתי.

הסבא פנה לנכדיו, ואמר להם: **"עכשיו תחשבו מה היה קורה אילו הייתי אומר לאמי: 'אמא, למה דווקא אני?... אולי תשלחי את התפילין לאבא עם ילד אחר?... הרי ברור שאם הייתי אומר כך, לא היינו כאן היום..."**

רק מפני שמעתי לבקשתה של אמי ועשיתי את רצונה באופן מיידי, חל עלי השפע הטוב של המצווה, והתקיים בי: **"למען ייטב לך והארכת ימים" – כך גם אתם נכדי החביבים, אל תסרבו אף פעם לאמא ולדבריה; אם היא מבקשת להוריד את הפח או כל בקשה אחרת, אל תתווכחו ותטענו 'למה אני?', אל תשיבו מיד 'הנני...!'"**

ליקוטי עוה"נ ח"ב – ז"ח

עוד אמר לענין התחזקות בהתבודדות ותחנות ובקשות, כי הדבור יש לו פח גדול לעורר את האדם, אף על פי שנגמרה להאדם שאין לו לב, אף על פי כן שצריך הרבה דברי התעוררות ותחנות ובקשות וכיוצא, זהו בעצמו שמדבר, הוא בחינת התגלות התעוררות לבו ונפשו להשם יתברך, בבחינת (שיר השירים ה): **"נפשי יצאה בדברו"**,

שהדבור בעצמו הוא התגלות הנפש והלב. ולפעמים על ידי שידבר הרבה, אף על פי שיהיה בלא לב כלל, אף על פי כן יבוא אחר כך על ידי זה להתעוררות גדול בלב ונפש. והכלל כי הדבור **בעצמו יש לו פח גדול:**

עבודות והלכות על המצווה החשובה

"אינני יודע כיצד היה לי אומץ לעשות זאת, כיון שהייתה בכך סכנה גדולה. החיילים הנאצים עמדו בין הרכבות, וכל מי שהסתובב שם היכורה עד מוות. בכל זאת, החלטתי לשמוע בקול אמי. בחסדי שמים מרובים, בניסי ניסים, רצתי לעבר הרכבת השנייה, עם התפילין הקדושות בידי, בסמוך לעמלקים הרשעים וכלביהם האימתניים, וכאילו הייתי בלתי נראה. בס"ד הצלחתי לעלות לרכבת הימנית שהייתה דחוסה ביהודים רבים, והתחלתי לחפש את אבי. לקח לי קצת זמן עד שמצאתי אותו, ומה שקרה באותם רגעים קבע את גורל חיי."

מעה שאירע באחת המשפחות בישראל, יום אחד הגיע הסבא, שהיה ניצול שואה, לביקור אצל בני המשפחה. בזמן הביקור נוכח הסב במחזה שמאוד לא מצא חן בעיניו. היה זה כאשר האמא בקשה מאחד הילדים להוריד את פח האשפה, וזה הגיב: **"למה דווקא אני?!"** גם כאשר קראה לשני ולשלישי, נשמעו תגובות דומות. הרביעי כבר היה מתוחכם יותר, וביקש מאמו להטיל גורל בין הילדים...

הסבא שהצטרף לשמוע את תגובות נכדיו לנוכח בקשת אמו, קרא לכל הילדים, הפשיל לעיניהם את שרוול חולצתו, ואמר להם: **"אתם רואים כאן את המספר הזה שצורב כאן על היד שלי? כולכם יודעים שזה הסימן שהייתי באושוויץ."** עכשיו אני רוצה לספר לכם סיפור, ותשמעו טוב את כל הפרטים: **"כשהנאצים ימ"ש כבשו את הכפר שלנו, הם החליטו לא להמתין עם הסלקציה עד להגעה לאושוויץ, אלא לבצע אותה כבר בכפר. יחד איתם הגיעו גם שתי רכבות, אחת תנתה בצד ימין והשנייה בצד שמאל."**

"כל היהודים תושבי הכפר הובלו אל מקום חנייתן של הרכבות, ותנועת ידו של המפקד הנאצי הורתה לכל יהודי לאיזו רכבת עליו להיכנס, הימנית או השמאלית, כשהיהודים האומללים שהופנו לכל אחת מהרכבות לא היו מודעים ליעד אליו הם מובלים. כשהגענו אמי ואבי וכל הילדים אל מול אותן נאצי, עשה הארור הזה סימן לאבי לצד ימין, ולאמי ולכל הילדים סימן לפנות שמאלה."

"זה לא הזמן לתאר את מה שעבר עלינו בהיפרדנו מאבינו היקר, את הבכיות והיללות, שעדיין מצלצלות באוזניי, במיוחד לאור העובדה שהיינו משפחה מלוכדת מאוד. כשהיינו כבר בתוך רכבת המוות, פתחה אמי את החבילה שלקחה איתה מהבית עם מעט הדברים שהיה מותר להוציא, והבחינה לפתע שהתפילין של אבא נמצאות בחבילה. בגלל המהירות והחופזה שבה נפרדנו שכן אבא לקחת את התפילין, ועתה הוא לא יוכל להניחם."

"אמא חשבה לרגע מה לעשות, ואח"כ פנתה אלי ואמרה: 'כיון ששתי הרכבות עדיין עומדות במקומן, אנא ממך, רוץ אל הרכבת השנייה, מסור לאבא את התפילין וחזור אל הרכבת שלנו.'"

אנשי הצדיק

עוד אמר לענין התחזקות בהתבודדות ותחנות ובקשות, כי הדבור יש לו פח גדול לעורר את האדם, אף על פי שנגמרה להאדם שאין לו לב, אף על פי כן שצריך הרבה דברי התעוררות ותחנות ובקשות וכיוצא, זהו בעצמו שמדבר, הוא בחינת התגלות התעוררות לבו ונפשו להשם יתברך, בבחינת (שיר השירים ה): **"נפשי יצאה בדברו"**,

שהדבור בעצמו הוא התגלות הנפש והלב. ולפעמים על ידי שידבר הרבה, אף על פי שיהיה בלא לב כלל, אף על פי כן יבוא אחר כך על ידי זה להתעוררות גדול בלב ונפש. והכלל כי הדבור **בעצמו יש לו פח גדול:**

כיבוד אב ואם

מעה שאירע באחת המשפחות בישראל, יום אחד הגיע הסבא, שהיה ניצול שואה, לביקור אצל בני המשפחה. בזמן הביקור נוכח הסב במחזה שמאוד לא מצא חן בעיניו. היה זה כאשר האמא בקשה מאחד הילדים להוריד את פח האשפה, וזה הגיב: **"למה דווקא אני?!"** גם כאשר קראה לשני ולשלישי, נשמעו תגובות דומות. הרביעי כבר היה מתוחכם יותר, וביקש מאמו להטיל גורל בין הילדים...

הסבא שהצטרף לשמוע את תגובות נכדיו לנוכח בקשת אמו, קרא לכל הילדים, הפשיל לעיניהם את שרוול חולצתו, ואמר להם: **"אתם רואים כאן את המספר הזה שצורב כאן על היד שלי? כולכם יודעים שזה הסימן שהייתי באושוויץ."** עכשיו אני רוצה לספר לכם סיפור, ותשמעו טוב את כל הפרטים: **"כשהנאצים ימ"ש כבשו את הכפר שלנו, הם החליטו לא להמתין עם הסלקציה עד להגעה לאושוויץ, אלא לבצע אותה כבר בכפר. יחד איתם הגיעו גם שתי רכבות, אחת תנתה בצד ימין והשנייה בצד שמאל."**

"כל היהודים תושבי הכפר הובלו אל מקום חנייתן של הרכבות, ותנועת ידו של המפקד הנאצי הורתה לכל יהודי לאיזו רכבת עליו להיכנס, הימנית או השמאלית, כשהיהודים האומללים שהופנו לכל אחת מהרכבות לא היו מודעים ליעד אליו הם מובלים. כשהגענו אמי ואבי וכל הילדים אל מול אותן נאצי, עשה הארור הזה סימן לאבי לצד ימין, ולאמי ולכל הילדים סימן לפנות שמאלה."

"זה לא הזמן לתאר את מה שעבר עלינו בהיפרדנו מאבינו היקר, את הבכיות והיללות, שעדיין מצלצלות באוזניי, במיוחד לאור העובדה שהיינו משפחה מלוכדת מאוד. כשהיינו כבר בתוך רכבת המוות, פתחה אמי את החבילה שלקחה איתה מהבית עם מעט הדברים שהיה מותר להוציא, והבחינה לפתע שהתפילין של אבא נמצאות בחבילה. בגלל המהירות והחופזה שבה נפרדנו שכן אבא לקחת את התפילין, ועתה הוא לא יוכל להניחם."

"אמא חשבה לרגע מה לעשות, ואח"כ פנתה אלי ואמרה: 'כיון ששתי הרכבות עדיין עומדות במקומן, אנא ממך, רוץ אל הרכבת השנייה, מסור לאבא את התפילין וחזור אל הרכבת שלנו.'"

הצדיק ירדיו

בנשיאות מורינו הרב שליט"א

השופע יורדיו

חמש אפשרויות לתרום לילדי הצדיק

יבמה שאנשים יתביי יתביי

מורינו הרב שליט"א בברכה היסטורית:

אשראי טלפוני

חייגו עכשיו: **02.532.532.4**
שלוחה 2

לידי המשגיח

הרב נפתלי ביק הי"ו
052.715.6621

בנדרים פלוס

כתבו בחיפוש: **ילדי הצדיק**

בהוראת קבע

קוד מוסד: **27397**
על שם **"ילדי הצדיק"**

בהעברה בנקאית

בנק מרכנתיל 17
סניף 621
חשבון 099930
על שם **"ילדי הצדיק"**

ישיבת אשכנז